

[Øllgaard.]

Udledning i Vandløb. Det maa ordnes i Overensstemmelse med Tidens Krav og Tidens Syn paa hele Hygiejnespørgsmaalet. Jeg er ikke helt overbevist om, at det fuldt ud er lykkedes, men jeg haaber, at det, der er kommet til at staa i Loven — i §§ 5 og 71 — er betryggende, men jeg tror, det er en af de Ting, man maa gennemdiskutere med den højtærede Landbrugsminister i et Udvalg.

Der er et andet Spørgsmaal, som trænger sig mere og mere paa. Det er Spørgsmaalet om Nedlæggelse af de Stemmeværker, de Overrislingsanlæg, hvis Oprettelse Dalgas i sin Tid gav Stødet til, i 70'erne og 80'erne. Disse Afvandingsanlæg har i sin Tid gjort Underværker, det var før Kunstgødningen kom frem, og man fik ved disse Anlæg store Arealer ind under Kultur, Arealer, som har givet store Afgøder, navnlig de første Aar. Efter at vi har faaet de rationelle Driftsmetoder, er Udviklingen gaaet i Retning af, at nu avander man Jorden og nu nedlægger man disse Stemmeværker. Det har mange Steder medført Besværligheder at faa disse gamle Stemmeværker og Udlædnings-Stemmeværker nedlagt. Denne Nedlæggelse skal naturligvis respektere alle vel- erhvervede Rettigheder, men den maa ikke gøres alt for besværlig, og om det kan ordnes fuldt tilfredsstillende ved Forslaget her, stiller jeg mig en lille Smule tvivlende over for, men ogsaa det diskuteres bedst i et Udvalg.

En anden ny Foreteelse, som den moderne Tid har ført med sig, er den kunstige Vandning med de saakaldte Vandkanoner, kunstig Regn, noget, man for ganske faa Aar siden ansaa for at være Utopi, men som i Dag er en Realitet. Det viser sig jo netop, at ved disse kunstige Vandingsanlæg, hvor man sprøjter Vandet ud, kan man opnaa mægtige Udbytter i vore Landbrug. Vi har allerede faaet den første Beretning fra Forsøgsstationen i St. Jyndeved, og der er ingen Tvivl om, at dette vil tage fart. Men saa opstaar samtidig Spørgsmaalet om, hvem der har Ret til at optage Vand fra Vandløb. Man har forsøgt her i Forslaget at stille noget op herom, men om det er fyldestgørende, skal jeg ikke kunne sige. Det skal indrømmes, at vi paa dette Omraade savner et Erfaringsgrundlag at bygge paa, og Bestemmelsen i § 48 om Revision i Løbet af 10 Aar er vist meget fornuftig, saa har man til den Tid samlet et Erfaringsgrundlag, som man maaske kan bruge ved Revisionen af Loven. Men ogsaa det er noget, man maa have gennemdiskuteret i et Udvalg.

Endelig vil jeg nævne en Ting, som den ærede socialdemokratiske Ordfører ogsaa var inde paa. Det er de Forhold, som opstaar, naar f. Eks. Statsbanerne bygger deres Overføringer over Vandløb. Jeg vil meget nødig se en Vandløbslov gennemført her i Rigsdagen, der ikke har ordnet det Forhold og ordnet det til Bunds og ganske klart. Sagen er jo den, at man har set adskillige Tilfælde, som vi ogsaa har diskuteret her i Rigsdagen, hvor Statsbanerne har optraadt meget diktatorisk og hensynsløst over for Lodsejerne, og derfor bør dette Forhold ordnes mere betryggende for Lodsejerne, end det har været før. Den Tilføjelse, som er kommet til § 94, tager netop Sigte paa det Forhold. Det siges der, at hvis man ikke kan blive enige, skal Spørgsmaalet ved Anlægsbestyrerens Foranstaltning forelægges Vandløbsretten til endelig Afgørelse. Dette er meget godt, men naar jeg læser § 94, forstaar jeg det alligevel saadan, at det, det drejer sig om der, er selve Ordningen af Underløbet. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om den Betragtning er rigtig, at det Spørgsmaal, der skal forelægges Vandløbsretten til endelig Afgørelse, kun er selve Ordningen, eller om der herunder tænkes paa de økonomiske Forhold, den økonomiske Fordeling af Byrderne. Det er jo saadan, at Statsbanerne har selv Ret til at udføre de paagældende Arbejder af Hensyn til Sikkerheden, og det er der ikke noget at sige til, det er nødvendigt, men netop denne Sikkerhed, som Statsbanerne kræver, medfører tit ganske voldsomme Udgifter, og jeg er ikke i Stand til at se, at det skal være berettiget at lægge disse voldsomme ekstra Udgifter paa de tilfældige Lodsejere, som skal have deres overflødige Vand afledet gennem det paagældende Underløb. Den Sikkerhed maa Statsbanerne selv betale. Jeg vil være tilfreds, hvis man opfatter det saadan, at ogsaa de økonomiske Forhold vedrørende disse Anlæg bliver draget ind under Vandløbsrettens endelige Afgørelse.

Jeg forstaar Lovforslaget saadan, at de Sager, som ogsaa i Fremtiden gennemføres efter Landvindingsloven, behandles som hidtil. Det vil jeg ogsaa anse for at være mest praktisk.

Der er jo i Vandløbsloven forskellige Interesser, der gør sig gældende. Der er Fiskeriinteresserne. Naturligvis skal vi som fornuftige Mennesker tage Hensyn til disse Fiskeriinteresser, men de er ofte meget underordnede i Sammenligning med selve Afvandingsproblemet. Jeg har haft saa meget med de Ting at gøre, at jeg ved, man somme Tider fra Fiskeriets Side har mis-